

פרק 1

צפון הארץ

“ארבל? אנחנו פה!”

פניו של בעל המסעדה מאבדות צבע במהירות. שלושה גברים, לבושי שחור, פוסעים אל תוך העסק שבנה בעשר אצבעותיו.

הם לא צריכים לומר מילה. המראה שלהם מעביר חלחלה בקרב בעלי עסקים בכל רחבי צפון הארץ.

דמי חסות. פרוטקשן.

יש כאלה שבורחים כמו שפנים, אלה משלמים בסוף כמו ילדים טובים. יש כאלה שמזמינים מיד משטרה, נאיביים כאלה. ויש כאלה שמנסים להילחם, מוציאים נשק, צועקים, מאיימים.

מהר מאוד גם הגיבורים ביותר מבינים שאין להם הרבה ברירות.

המשטרה לא תסייע להם. גם לא האקדח העלוב שהם מכוונים מול תתי המקלע המבריקים.

“איפה הכסף שלנו?” לירן, מפקד החוליה, מדבר בקול עמוק, מבטאו

מושלם. לא ישראלי לגמרי, אבל גם לא לגמרי ערבי. קשה לשייך אותו, זה בדיוק מה שהופך את הקול שלו למאיים כל כך.

למרות קולו המאיים, הוא לא שואל בתוקפנות. אין בה כל צורך.

בעל העסק רועד כולו. "אני מצטער... אין לי לתת לכם... אמרתי לכם כבר בפעם הקודמת. העסק שלי חדש. אני עוד לא מרוויח כלום... בקושי מכסה הוצאות", הוא מצביע בנואשות על מעט האנשים היושבים במסעדה, כולם מסיטים מבטים לחוצים ומפוחדים משלושת הגברתנים המאיימים. "בבקשה, בואו נעבור אולי לדבר אצלי במשרד?"

"אין לנו על מה לדבר. אני רוצה את הכסף שלי", עכשיו לירן כבר לא חביב כמו קודם.

"אתם מבריחים את מעט הלקוחות שעוד יש לי..." ארבל מתחנן על חייו. "איך אתם רוצים שארוויח ככה משהו?"

"לנו זה לא משנה אם אתה מרוויח או לא", לירן עונה בקשיחות. "זה משנה רק לך!"

"אין לי את הכסף. באמת שאין לי. אני צריך לשלם לספקים, לשכירות על המקום..." הוא מנסה לדבר בהגינות לשלוש המפלצות שמולו. "תנו לי כמה חודשים, העסק יתחיל להיות רווחי..."

"הסברתי לך כבר יפה, נכון?! לא מעניין אותי אם העסק שלך רווחי או לא", לירן מגיב בעצבנות. "כמו שאתה מבין שצריך לשלם לשכירות ולספקים, גם לנו מגיע תשלום. אנחנו נחזור מחר. ואם לא יהיה לך את הכסף שלנו, אנחנו נדאג שיהיו לך עוד הרבה הוצאות! הרבה מא-וד הוצאות", לירן מותח את מילותיו באיטיות. "תצטרך לקנות הכל חדש", הוא מצביע אל פנים המסעדה. "ה-כל!"

"לירן?" נתי, בחור בגובה ממוצע, שחום מעט, זקן קצוץ וכובע שמש שחור, שעמד עד עכשיו שקט כמו עציץ, מניח יד על זרועו של לירן.

לירן מסב את ראשו לעברו. כועס. מבטו משדר לנתי: תפסיק להפריע!

נתי מצביע אל עבר האופק הניבט מקיר הזכוכית בחזית המסעדה.

עכשיו כל השלושה מבינים מה רוצה נתי, ניידת משטרה מתקדמת בשקט לכיוון המסעדה, כמו צייד האורב לציד.

“אתה באמת חושב שזה יעזור לך?” לירן נוהם בכעס גלוי לעבר בעל המסעדה, הלה מצטמרר חיוור כולו, כבר לא נותר לו צבע לאבד.
“זה לא אני... אני מבטיח לך”, קולו כמעט נחנק.

לשלושה אין זמן. הם כבר מכירים את הנוהל.
הם פוסעים בצעדים בטוחים אל תוך המטבח, הודפים את כל הנקרא בדרכם. מתעלמים ממבטיהם המבועתים של השף וצוות המלצרים.
הם מתקדמים במהירות ובנחישות, מזיזים באלימות עגלת נירוסטה העומדת בדרכם, מעיפים ערמת צלחות חרסיה, אלה מתנפצות בקול רעש. חתיכה אחת עפה לעבר אחד המלצרים שזז בזמן, שבר אחר עף לעבר מחבת המבעבעת על האש. המחבת מתעופפת, צונחת בכבדות על הרצפה. הרוטב הלוהט ניתז לכל עבר. המלצרים מזנקים בבהלה.
השלושה לא מתייחסים כלל למהומה שהם מותירים מאחוריהם. נכנסים אל חדר המזווה, ומשם אל כניסת הספקים.
שני רכבי יונדאי לבנים וזהים ממתינים להם שם.
הם מתפצלים, לירן ונתי ברכב אחד. יוסף בשני. המנועים מתעוררים לחיים.
כל רכב פונה לצד אחר, הכביש מתפתל, מוביל אל חזית המסעדה. הם חולפים בנסיעה רגילה על פני הניידת שנעצרת לפני פתח המסעדה, ויוצאים בדהרה אל הכביש הראשי.
מבט לאחור מגלה שהפעם השוטרים נחושים לעצור אותם. הניידת נעקרת ממקומה, עולה על המדרכה שבחזית החנות, מעיפה ומרסקת כמה כיסאות ושולחנות, ומבצעת פרסה מהירה.
המשטרה בעקבותיהם.

פרק 2

צפון הארץ

“מה עושים?” נתי מביט במראות, מבוהל. “הם יתפסו אותנו!”

“ס’תכל ותלמד”, לירן, הנהג, עונה בעצבנות. סוחט את הדוושה. הרכב נענה לו, דוהר בשול במהירות גבוהה. בהחלטה של רגע הוא חוזר מהשול לכביש, הרכבים בכביש צופרים, נעצרים בחריקות בלמים מבוהלות, הוא חותך את הנתיב לרוחב, ובלי למצמץ עובר לנתיב הנגדי, נוסע נגד כיוון התנועה.

“אתה משוגע!” נתי לופת בבהלה את מאחז היד בגג הרכב. “אנחנו נמות!”

“אף אחד לא הולך למות היום”, לירן עצבני. “אולי השוטרים בניידת...”

נתי פולט קריאת בהלה כשלירן חוצה שוב את הנתיב לרוחב, תוך כדי זגזוג מופרע בין הרכבים המאטים, לוקח פנייה חדה ימינה.

“די כבר איתך! מיילל כמו ילדה קטנה!”

“פעם ראשונה שאני בורח משוטרים...” נתי ממלמל.

“מה אתה חושב? שזה תמיד כזה פשוט וקל?” לירן מצחקק. “לא כל האנשים משלמים לנו בחיך וכוס קפה”. הרכב מיטלטל בחדות כשלירן

שוב מבצע פנייה חדה ומסוכנת. הם יורדים לשביל עפר המתפתל בין השדות, מעיפים ענני אבק עצומים.

לירן מושיט ידו לסלולרי, מתקשר לרכב השני. "הי, יוסף, רואה את הניידת באופק?"

"צמודה אלי", יוסף מגיב. "נראה שאתם בסדר."

"הוציאו עוד ניידת או שזו אותה אחת?"

"ניידת ושני אופנועים. כולם בעקבותיי".

"בהצלחה", לירן מגחך. "תעדכן מה קורה".

הם ממשיכים להעיף ענני אבק עוד כמה קילומטרים, השביל בשדות מסתיים, הרכב חוזר אל הכביש הראשי.

הם משתלבים שוב בתנועה, מתקדמים על הכביש בתנועה שהולכת ונהיית כבדה.

"לא מוצא חן בעיניי מה שקורה פה היום", לירן בולם בעצבנות מאחורי רכב המשתרך באיטיות. "תמיד זורם פה".

עוד כמה מטרים של נסיעה איטית ולירן בולם באמצע הכביש, מבצע פרסה, ונוסע שוב נגד הכיוון, מלווה בגל צפירות מחרישות אוזניים. כמה מהנהגים מסובבים אצבע על הרקה.

"מה אתה עושה?" נתי מזדעק.

"תכף נראה אם צדקתי". לירן מאיץ, הרכב מיטלטל מצד לצד כששוב הוא יורד אל כביש עפר משובש. "תיצמד למראה, תגיד לי אם אתה רואה משהו".

"אני לא רואה כלום. הכל אבק", נתי מגיב.

"טוב. עוד נראה". לירן שוב מסיט בחדות את ההגה, יורד משביל העפר אל עומק השדה, מועך גידולים צעירים בלתי מזוהים.

"הרכב לא יעמוד בזה", נתי אוחז בחוזקה במאחז היד. גלגלי הרכב מפפרים בתוך בור נמוך, עד שנחלצים משם.

"יותר נראה שאתה לא תעמוד בזה", לירן מתעצבן. "שתוק! אתה מפריע לי!" הוא סוחט את המנוע שנאנק תחת המאמץ. הצמיגים מעיפים רסיסי

בוץ וצמחים צעירים לכל עבר.

עוד כמה דקות של נסיעה והם מבחינים בכביש. לירן חותר לשם, נוסע במקביל לכביש.

“רואה למה היה איטי?” לירן מצביע לפתע לעבר הכביש. “הקימו לנו מחסום”.

“איך הם ידעו איפה אנחנו?” נתי בוחן את רכבי המשטרה העומדים באמצע הכביש באלכסון, חונקים את הדרך לחצי נתיב בלבד. הרכבים עוברים לאט. השוטרים מציצים פנימה ומאפשרים להם להמשיך. עוצרים מדי פעם רכב לתשאול. הם מחפשים יונדאי לבנה. זה ברור.

“אין הרבה אפשרויות. יש רק שני כבישים שיוצאים מהאזור”, אומר לירן. “חוצפנים כאלה! תפסו אומץ! בחיים לא ראיתי את המשטרה נחושה ככה. בדרך כלל זה ניידת. אולי שני אופנועים. פריסת מחסומים? ככה? זו כבר הכרזת מלחמה!”

הם עוקפים את המחסום בנסיעה איטית, קופצנית ומרגיזה, בין תלמי השדה.

עוד קילומטר של נסיעה ולירן עולה שוב על שביל עפר המוביל בחזרה לעבר הכביש הראשי.

“יופי, נראה שסיימנו איתם בינתיים. לא מאמין שיהיה עוד מחסום על הכביש. בסך הכל באנו לבקש כסף. לא רצחנו אף אחד. עדיין”.

“מה הסיפור עם המשטרה?” נתי מנסה להבין. “עושים את החיים קשים”.

“אני חושב שאדיר יצטרך לבקר כמה בכירים בשבוע הקרוב. צריך ללחוץ קצת פה, לשלם קצת שם. מישוהו שכח איך מתנהגים...”

“זה היה מלחיץ מאוד”.

“אתה עוד תלמד, טירון. זה היה משחק ילדים. כמו שאמרתי, עוד לא רצחנו אף אחד”.

הם נוסעים בכבישי הצפון השקטים, הנוף עוצר הנשימה. הם חיים בגן עדן, אך עוסקים בהפיכת חייהם של אחרים לגיהנום.

הטלפון מצלצל לפתע.

“כן, אדיר”. האווירה ברכב הופכת באחת לכבדה.

“מה קורה?” הקול עצבני.

“שום דבר רציני, אדיר. אל תדאג. אנחנו מנהלים את האירוע היטב”, לירן מדבר ביראת כבוד.

“שום דבר רציני? למה, מחסומים ושוטרים על אופנועים זה לא רציני? שלחתי אתכם למשימה פשוטה. מה כל הבלגן הזה?”

“כנראה אחד האזרחים דיווח למשטרה”.

“זה לא מוצא חן בעיניי, לירן! נתי לידך?”

“כן”.

“תוריד אותו מיד ולך תחלץ את יוסף. זה מאוד לא מוצא חן בעיניי”.

“אני אדאג להכל, אדוני”.

השיחה מתנתקת.

“יופי! נהדר! פשוט נהדר. כמובן אדיר דבר ראשון דואג ליוסף האחייך הפריבילג שלו. העיקר אותי הוא זורק לכלבים”, לירן מתעצבן, משחרר שורת קללות ארוכה, נתי מתאפק לא לכסות את האוזניים, לא בא לו להתעמת עם לירן העצבני. “רד פה, אני צריך ללכת. כבר הרבה זמן לא שמעתי את אדיר עצבני ככה”.

“אוקיי”, נתי משחרר את חגורת הבטיחות. הרכב נעצר בשול. הוא יורד. לירן מבצע פרסה וחוצה לצד הנגדי, חוזר לעבר העיר.

פרק 3

צפון הארץ

נתי פוסע בצעדים מהירים במעלה הגבעה הנמוכה. שביל העיזים הצר מתפתל בין עצים וסלעים, מסתיים בצומת טי עם שביל רחב יותר, מסומן בסימון שבילים לבן-ירוק-לבן.

לא כל כך מזמן, הליכה במסלול ציורי במזג אוויר נעים ששורר היום, הייתה כיף עבורו. שחרור. חופש.

עכשיו, אין דבר רחוק ממנו יותר מחופש.

השביל מתפתל ימינה, נתי לוקח שמאלה, סימון השבילים נעלם. השביל מוביל לכניסה אחורית לכפר הדרוזי. הוא מטפס בעלייה התלולה ואז לוקח שוב שמאלה, מתרחק מעט מהכפר. שלד גדול של וילה בעיצוב דרוזי עומד באמצע שומקום. הבטון חשוף. חלקו עדיין מכוסה בקורות העץ של היציקה, מוטות ברזל מבצבצים החוצה.

נתי מתקדם בצעדים מהירים אל אתר הבנייה המגודר, פותח את חוט התיל הנועל את גדר הפח המקומטת. שלטים קבועים על הגדר במרחקים לא שווים: סכנה, כאן בונים.

הוא סוגר את הגדר מאחוריו, פוסע בזהירות בין קורות, אבנים, ברזלים ושברי בטון. נעליו בוטשות בחול, מעיפות אבק לכל עבר. הוא נכנס לשלד הבטון. יורד בזהירות במדרגות מלאות בפסולת בנייה, אל קומת המרתף.

דלת פלדה גדולה סוגרת על הפתח, הוא נוקש קלות.

מישהו צופה בו במצלמות הממוקמות מעל ראשו. הוא יודע שצפו בו כבר בשביל הגישה לאזור. הדלת נפתחת בזמזום שקט.

הוא נכנס למסדרון בנוי בפאר. רצפה בוהקת. קירות עטויים חיפוי מודרני. קרניזים צמודים לתקרה. גופי תאורה מוסתרים. הדיסוננס האדיר בין הפנים המטופח לחוץ המוזנח, תופס אותו תמיד לא מוכן. יש משהו מתעתע מאוד בפערים, הם משאירים אותו מסוחרר בכל פעם מחדש.

”מה קורה?” אדיר מופיע במסדרון מולו.

נתי נרתע. ”לירן הוריד אותי ונסע”, הוא ממלמל.

”אני יודע. אבל מה קורה. למה יש בלגן?” אדיר לא מקבל את ההתחמקות הזהירה.

”אני לא יודע. פתאום הגיעה משטרה ורדפה אחרינו”. נתי לא מעז להישיר מבט.

”חבורת טיפשים”, אדיר מתעצבן. ”אי אפשר להמשיך ככה. אנחנו צריכים להרים את הביצועים”.

נתי מהנהן. ”כן. בטח”.

”תפסיק לבלבל במוח. לך לחדר ישיבות. נעשה הערכת מצב”.

”טוב, בסדר”, נתי שמח להימלט ממבטו החודר של אדיר. פעם ראשונה שהוא מוזמן להערכת מצב. הוא לא יודע אם זה טוב או רע.

הוא מתקדם במהירות לעבר חדר הישיבות, מוצא לעצמו כיסא בפינה הכי רחוקה מכיסא המנהלים השחור שבראש השולחן.

אדיר נכנס כמה דקות אחר כך. מתיישב במקומו. שאר החברה נכנסים לאט לאט לחדר. אף אחד לא נראה מרוצה במיוחד.

”זה הולך ונהיה בלתי נסבל מרגע לרגע!” אדיר פותח את הישיבה בקול

עצבני. "אנחנו נתקלים בבעיות טיפשיות בגביית דמי חסות. זה לא מצב שאני יכול להרשות שיתרחש!"

הוא לוחץ על השלט שבידו, המסך מאחורי גבו נדלק. "מה קורה לירן?" הוא שואל בסמכותיות מעוררת יראה.

"אנחנו במרדף צמוד עם המשטרה עדיין", לירן עונה, פניו המרוכזות בדרך שלפניו נמרחות על פני המסך. "אדיר, אין לך דרך לנער אותם?"

"תגיד, הכל תקין איתך?" אדיר מתעצבן. "אתה רוצה שהמשת"פים שלנו במשטרה יחשפו את עצמם? אני ממש מקווה שאתה תסתדר".

"נסתדר. נסתדר", לירן מסנן תוך כדי תמרון מהיר. "אל תדאג".

•

"מה המצב, יוסף?" לירן לוחץ. אם אדיר מוטרד עד כדי כך מהמרדף המיותר הזה, זה סימן רע מאוד עבורם. הוא לוחץ את דוושת הגז חזק יותר, קורע את מנוע הרכב לגזרים. הרכב טס על הכביש. מד המהירות הולך ומטפס.

"צמוד. צמוד. הם מנסים להתיש אותי", יוסף לא נשמע מבסוט. "הם מנסים לדחוק אותי לאיזו פינה שתאלץ אותי לעצור. בינתיים אני שורד אבל הם סוגרים עלי".

"מצד שני הם לא הביאו תגבורת, נכון?!" לירן מוודא. הוא מזגזג במהירות עצומה בין הרכבים האחרים בכביש ואז נאלץ להאט מאחורי משאית ענקית שחוסמת נתיב וחצי.

"לא".

הוא מרפרף ימינה ושמאלה. זה או לעקוף בקו לבן, כשמהצד השני שועטים רכבים ללא הפסקה, או להיתקע מאחורי המשאית עוד כמה קילומטרים טובים.

הבחירה פשוטה למדי. הוא לא ממצמצ.

הוא מציץ שמאלה. הרכבים מולו שועטים. הוא מחכה שלנהג מולו יהיה מספיק זמן ומקום כדי לסטות, ושובר שמאלה, תוך כדי שהוא מאיץ.

הסקודה השחורה מולו צופרת ארוכות בקול מחריש אוזניים, כמעט

מתנגשת בו. הוא מצליח לראות בבירור את פניו המבוהלות של הנהג כשהוא סוטה בחדות לתוך נתיב הנסיעה שלו. הסקודה מצליחה לרדת אל השול ברגע האחרון.

ללירן לא מזיז. הוא מסיים את העקיפה ועולה בחזרה אל הנתיב שלו. הכביש ריק לכל האורך. כולם תקועים מאחורי המשאית הכבדה. מד המהירות מטפס בהתמדה.

130 קמ"ש.

150 קמ"ש.

170 קמ"ש.

"לדעתי לא ישלחו לכאן תגבורת. אין פה הרבה שוטרים. כמה חוסמים את הכבישים ביציאה. ניידת אחת בעקבותיי ושני אופנוענים", יוסף ממשיך לעדכן. "כנראה בכל זאת אנחנו לא פושעים מדי מבוקשים..."

לירן מגחך מול מד המהירות. "מישהו רוצה איזו תפיסה בשביל האגו המקצועי שלו, כנראה חסר לו פעילות לדוח הרבעוני..." הוא בולם בפראות. הרכב מאט לעצירה בחריקת מחאה ארוכה. הוא יצטרך להחליף צמיגים אחרי המרדף המיותר הזה. מזל ששם לב לרכב שלפניו בזמן. אחרת שניהם היו מרוחים עכשיו על הכביש.

"הכל טוב?" את חריקת הבלמים האדירה שומע יוסף היטב.

"כן. כן. הכל טוב", לירן מגביר שוב מהירות.

"כי הדלק שלי אוזל..." יוסף מגיב בעצבנות. "לא יודע כמה עוד אחזיק".

"אני כבר ממש קרוב. בוא נעשה דבר כזה: אני אעשה סיבוב, אגיע מהנתיב הנגדי. אתה מתאם איתי ופונה שמאלה בצומת הקיוסק השרוף. אני סוטה מהנתיב ומגיע לשוטרים מול הפרצוף נגד כיוון התנועה. הם עוצרים מיד כי הם יהיו חייבים. והם יהיו מבולבלים מזה שפתאום נכנס להם לנתיב רכב זהה לשלך, וכנראה יפספסו את הפנייה שלך. אוקיי? ואז אני לוקח ימינה בצומת. אתה לוקח שמאלה, וממשיך את הסיבוב הארוך, יורד לשדות ונעלם".

"אני מקווה שזה יעבוד. כי אם אני לוקח שמאלה בצומת שאמרת, אין לי

תחנות דלק עד המבצר“.

”זה יעבוד. זה חייב לעבוד“, לירן שוב מאיץ. ”הם לא השוטרים של שיקגו, כולה שוטרי סיור של תחנת ראש פינה...“ הוא לוקח את היציאה הקרובה ובודק את המיקום של יוסף בטלפון שלו.

”ארבע דקות אני אצלך“.

”טייב (טוב)“, יוסף לא נשמע מאושר במיוחד.

לירן עולה בחזרה לכביש, ממשיך בנסיעה מהירה. הוא מבחין מרחוק בניידת המשטרה ושני האופנועים הדוהרים בעקבות יוסף.

הם יהיו חייבים להיות ממש זריזים כדי להצליח לבלבל את השלישיה כולה.

הוא עוקף את רכב המשטרה, ואז גם את היונדאי הלבנה של יוסף.

”מוכן?“

”זה חייב לעבוד, לירן“, יוסף עצבני. ”לא תהיה הזדמנות שנייה“.

”יעבוד, אחי. יעבוד“, לירן מתעצבן. מה כל ההיסוסים האלה? כאילו יש להם ברירה אחרת.

”אנחנו מתואמים? וואחד, אַתְּנָאן, תְּלַאֲתָה! (אחד, שתיים, שלוש)“

קחחחחח...

היונדאי של יוסף פונה בחדות שמאלה, הצמיגים נשחקים על הכביש, מעלים עשן וריח חרוך. המתלים והקפיצים של הרכב מתאמצים לעמוד בכוח הצנטריפוגלי של הסיבוב החד, ואז יוסף מזנק בכל הכוח קדימה.

באותה שנייה לירן מבצע פניית פרסה מרהיבה, טס במסלול התנגשות לכיוון השוטרים.

הוא סומך עליהם שיזוזו בזמן. כי אם הם לא, יהיו כמה הרוגים מרוחים על הכביש.

הניידת צופרת לו בטירוף, מזגזגת לכיוון השול. השוטר משחרר סדרת צעקות ברמקול המשטרה.

שני האופנועים גמישים יותר, הם עוקפים את רכבו של לירן וממשיכים הלאה בכביש. עם כל הבלגן שנוצר הם פספסו את יוסף שפנה שמאלה.

ירד מהכביש.

לירן עוקף את הניידת, ואז חוזר לנתיב הנגדי ויוצא ימינה, הפוך מכיוון התנועה מלווה בצפירות רמות. חריקות של בלמים.

“נו איך?” הוא שואל כעבור כמה דקות. המשטרה אומנם קלטה אותו והם רודפים אחריו, אבל לנער אותם יהיה קל. הוא בניגוד ליוסף, מומחה לעניין. “בסדר. עבד”, יוסף מעדכן. “בינתיים”.

“אף אחד לא ראה אותך עושה את הפנייה. הם היו עסוקים בלהציל את עצמם מהתנגשות”.

“ומה איתך?”

“כולם מאחוריי, אבל אני אסתדר. כמו תמיד. אל תדאג. מקסימום אחזור מאוחר יותר, אחרי שאתפטר מהרכב הזה”.